

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

FAMILIETREKJES
(It Runs in the Family)

Een klucht in twee bedrijven

door

1880

Ray Cooney

Vertaling: John Vermeulen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
1999
Nr. 2585

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWAALF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE B7

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk op te voeren moet de naam van auteur RAY COONEY vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler JOHN VERMEULEN, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1999/0220/016
ISBN 978-90-385-0633-3

© 1999 Toneelfonds J. Janssens/Ray Cooney
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(5 dames – 7 heren)

Dr. DAVID MORTIMORE (52) : charmant type, soms een beetje hoogdravend

Dr. MIKE CONNOLY (28): uitbundig type

ROSEMARY MORTIMORE (49): verzorgde, rijpere vrouw

Dr. HUBERT BONNEY (53): onopvallende persoonlijkheid

HOOFDZUSTER : stevige dame

SIR WILLOUGHBY DRAKE (64): heer van stand en met gezag

JANE TATE (40): aantrekkelijke vrouw met hoge aaibaarheidsfactor

ZUSTER: naar keuze

LESLIE (18): punker type

BRIGADIER (40+) stereotiepe politieman

BILL (75) man in rolstoel

MOEDER (80) klein, vinnig vrouwtje

DECOR

Het stuk speelt zich af in de dokterskamer van het St. Andrews ziekenhuis in Londen.

Een ouderwets ingerichte, comfortabele kamer in het St. Andrews ziekenhuis waar de dokters verblijven als ze niet bezig zijn. Aan de inrichting is te zien welk beroep de gebruikers uitoefenen. In de font links een zwaai deur met daarboven een klok. Midden in de font een groot raam met uitzicht op het ziekenhuisgebouw aan de overkant. Af en toe dwarrelt er wat sneeuw voorbij. Voor het raam een sofa. Rechts opzij een tweede zwaai deur en een gewone deur naar de badkamer. Eenzelfde gewone deur links. In het midden links een spiegel en een standje met eten en drinken. Daarvoor een tafeltje en een stoel. Op de tafel een telefoon. Rechts achteraan een kapstok met jassen e.d. Een grote kast. Ongeveer in het midden van het podium twee fauteuils van verschillend model en afmetingen. Her en der verschillende spullen voor medisch gebruik.

E E R S T E B E D R I J F

(Het doek gaat op over een morgen met sneeuw, drie dagen voor Kerstmis. In de buurt van de zwaaideuren links staat een versierde kerstboom. De klok boven de deur wijst 10:45 h aan, de tijd vordert samen met het stuk. David zit aan het bureau te schrijven. Hij draagt een donkere broek en een vest, zijn jas hangt over de rugleuning van zijn stoel. Hij staat op en leest de speech die hij geschreven heeft, richt zich tot een denkbeeldig publiek.)

DAVID : In een tijd waarin de wereld zich tot het medische beroep keert voor leiding en zekerheid, voor een hogere standaard van technische kennis, vakmanschap en toewijding en euh... *(kijkt op zijn papier)* ervaring, vraag ik u, vrienden neurologen, collegae van ver en van nabij, *(wijst naar delen van het publiek)* van Australië, Canada, Pakistan, Bulgarije. Laten we ons de woorden van onze eed aan Hippokrates herinneren...

MIKE : *(op langs deur links, draagt een dienblad met krentenbollen, roept naar iemand achter zich)* Ik heb de kalkoen dan maar zelf gesneden en die slachter gezegd dat hij zijn stommititeiten voor de operatietafel moest bewaren. *(grinnikt en slaat de deur met een klap dicht, draait zich om en ziet David die naar hem kijkt)* Goeie morgen, dokter Mortimer. Geen zin in een krentenbolletje?

DAVID : Ik heb het druk, Connoly.

MIKE : We hebben het allemáál druk, meneer. Over drie dagen is het al Kerstmis en we zijn nog maar net begonnen met de repetities voor ons toneestuk. Heeft zuster Henderson die Victoriaanse kostuums gebracht voor mij?

DAVID : Alsjeblieft zeg, ik probeer hier een tekst vanbuiten te leren!

MIKE : O ja? Is dat misschien jouw kersttoespraakje voor de patiënten?

DAVID : *(gelaten)* Ik ben bezig met mijn lezing voor de conferentie van deze morgen.

MIKE : *(onverschillig)* O, dat gedoe... *(zoekt in kast naar zijn kostuums)*

DAVID : Het zal jou misschien interesseren dat mijn vrienden neurologen het de moeite waard vinden om van over de hele wereld naar Londen te komen.

MIKE : *(gaat het raam openen)* Daar kan ik inkomen, alle onkosten betaald en lekker een weekje logeren in het Savoy! *(David buigt zich opnieuw over zijn speech.*

Mike heeft zijn kostuums gevonden en hij begint ze uit te sorteren, terwijl een krentenbol etend.) Aha, hier zijn ze. Hoe laat moet jij opgaan?

DAVID : *(afwezig)* Om twaalf uur.

MIKE : *(onheilspellende toon)* Nog een uur een veertien minuten voor high noon, ik wens je veel geluk.

DAVID : Dank je wel.

MIKE : Ben je niet zenuwachtig?

DAVID : En of!

MIKE : Ik zou me maar geen zorgen maken, met een paar honderd neurologen om je heen zullen er wel kalmeringspillen genoeg te krijgen zijn.

DAVID : *(werpt de ander een kille blik toe en buigt zich weer over zijn speech)* ...Voor een hogere kwaliteit van technische kennis, vakmanschap, toewijding en ervaring vraag ik u, vrienden neurologen...

ROSEMARY : *(op langs deur links, modern en leuk gekleed, draagt een overjas)* Sorry dat ik je moet storen, David...

DAVID : *(geprikeld)* Rosemary, zeg!

ROSEMARY : Ik heb kleingeld nodig voor de parkeermeter.

DAVID : Ik probeer aan mijn speech te werken *(zoekt kleingeld in zijn zakken)*

ROSEMARY : Ja sorry, lieve, maar ik sta dubbel geparkeerd. Goeie morgen dokter Connelly!

MIKE : Goeie morgen, mevrouw Mortimore. Ben je hier voor de lezing?

ROSEMARY : Natuurlijk, ik wil er bij zijn als mijn echtgenoot z'n grote dag beleeft.

DAVID : Die grote dag van jouw echtgenoot wordt een ramp als ik mijn speech niet vanbuiten ken!

ROSEMARY : Hoezo? Vorige nacht kende je hem nog van achteren naar voren!

MIKE : Dat zou tenminste origineel zijn. Een krentenbolletje?

ROSEMARY : Nee, dank je.

MIKE : Je weet niet wat je mist. Mijn zuster maakt ze, die van de afdeling besmettelijke ziekten.

ROSEMARY : Ik wacht tot met kerstdag.

DAVID : Zeg Connolly, heb jij soms wat kleingeld? *(tegen Rosemary)* Hoe komt het dat je zo vroeg bent?

ROSEMARY : Ik moet de afgevaardigden verwelkomen in de aula.

MIKE : *(diept wat kleingeld op)* Zestig pence, kom je daar mee toe?

ROSEMARY *(het geld aannemend)* Geweldig, David zal je wel terugbetalen. *(tegen David)* Als ik je niet meer zou zien voor de grote slag : veel geluk!

DAVID : Dank je wel, lieve.

ROSEMARY : Ben je nerveus?

DAVID : Wat had je gedacht?

ROSEMARY : Ik zie jou wel in de aula, Connolly.

MIKE : Vergeet het maar, ik heb interessantere dingen te doen.

DAVID : Je bent bedankt!

MIKE : Ik moet repeteren voor het stuk.

ROSEMARY : Ik kan me voorstellen dat je dat belangrijk vindt. Doe jij dit jaar ook mee, David?

DAVID : *(afwezig)* Met wat, lieve?

MIKE : Met het stuk van St. Andrews.

DAVID : Luister eens Connolly, het enige wat mij op dit moment interesseert is mijn lezing en mijn tweehonderd collegae-neurologen!

ROSEMARY : Weet je wat, lieve? Ik denk dat die tweehonderd neurologen het heel wat leuker zouden vinden als je dat stuk opvoerde in plaats van die lezing te geven.

(Rosemary gaat grijnzend af langs deur links, Mike lacht, David werpt hem een boze blik toe en werkt verder aan zijn speech)

DAVID : ...Ik verzoek u, beste vrienden neurologen...

HUBERT : *(op langs deur rechts)* Aha, hier zit onze David dus.

DAVID : Mijn god!

HUBERT : *(trekt zijn witte doktersjas uit, pakt zijn colbertjasje van de kapstok)* Goeie morgen, Mike.

MIKE : Morgen, dokter Bonney. Ben je klaar voor de repetitie straks?

HUBERT : Jazeker, ik zal er zijn. *(tegen David)* Ik wou jou even veel geluk wensen.

DAVID : Dank je, Hubert, dank je.

HUBERT : Grote dag vandaag, hè?

DAVID : Jaja.

HUBERT : Nerveus?

DAVID : Ja, ik ben nerveus! Maar met tweehonderd neurologen in de buurt zal ik wel geen te kort hebben aan kalmeringspillen, hè?!

HUBERT : (*onschuldig*) Wou jij een kalmeringspil?

DAVID : Nee Hubert, alsjeblieft zeg! Ik probeer aan mijn lezing te werken!

HUBERT : O! Wel oké, ik zal je dan maar verder laten doen.

DAVID : Dank je wel! (*richt de aandacht weer op zijn papieren*)

HUBERT : Leer je nu echt die hele toespraak van buiten?

DAVID : Dat ben ik aan het proberen!

HUBERT : (*onder de indruk*) Dat wilt wat zeggen! Ik heb al problemen om mijn eerste regel te onthouden in het stuk van dokter Connolly, is het niet, Mike?

MIKE : Dat kun je wel zeggen, ja.

HUBERT : Ik moet opkomen en tegen de hoofdzuster zeggen – de hoofdzuster is de heldin in het stuk – ik moet zeggen: “Een dokter kleedt je niet uit met zijn ogen. Nee, een dokter heeft een introspectief moment van onthulling.” (*tegen Mike*) Ben je er zeker van dat ze daar om zullen lachen?

MIKE : Gegarandeerd, dat wordt een giller.

HUBERT : Eerlijk gezegd, ik snap niet zo goed waarom.

DAVID : Zeg Hubert, moet jij je ronde niet gaan doen?

HUBERT : Daar ben ik net mee klaar. Wat een dag eigenlijk, hè? Wie had dat nu kunnen denken toen we nog studenten waren, dat jij op een dag een lezing zou geven voor tweehonderd dokters!

DAVID : Als jij niet gaat ophouden met kletsen dan zit het er dik in dat ik helemaal niks zal geven!

HUBERT : Maar natuurlijk, mijn beste, maar natuurlijk! Zal ik jou eens een keer een lekker kopje thee maken?

DAVID : Nee, dank je wel.

MIKE : (*zet een hoed op Mike's hoofd en zet er dan zelf ook een op*) Hier heb je al een kersthoedje. Zeg, zou jij geen lijk kunnen spelen in mijn stuk?

DAVID : Doe me een lol, pak je kostuums bijeen en maak dat je wegkomt!

MIKE : Ik wou een echt lijk lenen uit het mortuarium, maar dokter Saunders had daar bezwaren tegen.

(hoofdzuster op langs zwaai deur links, ze duwt een ziekenhuiswagentje met daarop iets dat eruitziet als een lichaam met een laken erover)

HOOFDZUSTER : Sorry heren, voor het storen.

DAVID : Het lijkt hier wel een maagpomp, zoals de brokken hier binnen en buiten vliegen!

HOOFDZUSTER : Over een zure kerstman gesproken!

DAVID : Zuster, mag ik u eraan herinneren dat dit hier een dokterskamer is!

HOOFDZUSTER : Dat klopt, en ik neem een binnenweg langs hier.

MIKE : Natuurlijk, gelijk heb je, je hoeft je niet te excuseren, hoofdzuster.

HOOFDZUSTER : Dat was ik ook niet van plan.

HUBERT : *(gebaart naar het wagentje)* Iemand die we kennen?

HOOFDZUSTER : *(heft het laken op)* Het zijn de kerstcadeautjes voor de patiënten.
(het wagentje is beladen met pakjes)

HUBERT : Da's mooi. Zal ik je even helpen?

HOOFDZUSTER : Da's vriendelijk, dokter Bonney. We bewaren die rommel zo lang in het dodenhuisje.

MIKE : Vergeet niet dat het bijna tijd is om te repeteren, hoofdzuster!

HOOFDZUSTER : Repeteren?

HUBERT : Wel ja, het stuk van dokter Connelly.

HOOFDZUSTER : Daar heb ik nog geen tijd voor gehad.

HUBERT : *(terwijl ze weggaan)* Zeg hoofdzuster, misschien kun jij me uitleggen wat dat betekent: "Een introspectief moment van onthulling?"

(Hubert en hoofdzuster met wagentje af langs zwaai deur rechts)

MIKE : *(tegen David)* Ik hoop maar dat ik al die flauwe grappen niet zal moeten uitleggen tegen dokter Bonney.

DAVID : Connelly, ga alsjeblieft repeteren of hou toch minstens je snavel!

MIKE : *(zet een vrouwenhoed op zijn hoofd)* Wat een brutaaltje, zeg!

DRAKE : *(op langs deur links)* Hebben jullie dokter Mortimer niet gezien...*(hij krijgt Mike met zijn vrouwenhoed in de gaten)* Wie bent u als ik vragen mag?

MIKE : Dokter Coleman, sir, ik werk hier in het ziekenhuis.

DRAKE : Is dat de nieuwe hoofdbescherming die u dit jaar gaat dragen?

MIKE : Pardon? O nee, sir Willoughby. Dit is voor mijn stuk. Mag ik u misschien een krentenbol aanbieden?

DRAKE : *(onderbreekt Mike)* Maak dat je wegkomt, ik wil met dokter Mortimore praten. *(schenkt zichzelf iets in om te drinken terwijl Mike zijn kostuums bijeen raapt)*

MIKE : Zeker sir Willoughby, natuurlijk. Mag ik van de gelegenheid gebruik maken om u alvast een zalig Kerstmis te wensen?

DRAKE : Ginder is de deur!

MIKE : *(op weg naar de deur rechts, bedenkt zich, komt terug)* Ik veronderstel dat u er niks voor zult voelen om de rol van de fee te spelen? *(Drake kijkt alleen maar boos naar hem en Mike af langs deur rechts)*

DAVID : Goeie morgen, sir Willoughby.

DRAKE : *(ongeduldig)* Jaja, oké. Luister, Mortimore, ik kan niet genoeg het belang benadrukken van de jaarlijkse Ponsonby lezing-

DAVID : Natuurlijk niet, sir Willoughby.

DRAKE : Wil je me alsjeblieft niet onderbreken?

DAVID : Sorry.

DRAKE : Als voorzitter van de raad van bestuur en gewezen hoofdchirurg van St. Andrews, ga ik er van uit dat ik in de unieke positie verkeer-

DAVID : Ongetwijfeld, sir Willoughby. Wilt u niet gaan zitten, sir Willoughby?

DRAKE : *(negeert Mike)* Een unieke positie als het erop aan komt de lector te kiezen voor de Ponsonby conferentie. Ik denk dat ik je geen geheim verklap als ik je zeg dat jij dit jaar de allerlaatste keuze was voor deze rol.

DAVID : *(luchthartig)* Nou ja, ik heb geruchten gehoord dat ik niet bovenaan de lijst stond.

DRAKE : Je hing aan het staartje, zullen we maar zeggen. Maar goed, je kunt niet kiezen als er geen keuze is. Ze hebben namelijk tegen mijn advies in

neurologie gekozen als onderwerp voor dit jaar. En jij bent hier de oudste specialist. Ipso facto: aan jou om de lezing te houden.

DAVID : Ik zal u niet teleurstellen, sir Willoughby.

DRAKE : Moge de hemel je bijstaan als je dat wèl zou doen! Zitten er in je toespraak bepaalde verwijzingen naar het huidige bestuur?

DAVID : Zeer zeker niet, sir.

DRAKE : O nee? Stop er dan een paar in, idioot die je bent!

DAVID : Hè? Euh... uitstekend, sir. Heeft u een voorkeur voor bepaalde verwijzingen?

DRAKE : In godsnaam, lovende opmerkingen natuurlijk! De minister van volksgezondheid zal er zijn en we hebben dringend een nieuwe scanner nodig.

DAVID : *(schrijvend)* We zullen er de nodige referenties aan toevoegen, sir Willoughby.

DRAKE : En bepleit zuinigheid.

DAVID : Zuinigheid, oké.

DRAKE : Maar zorg ervoor dat die overzeese kwakzalvers niet denken dat wij problemen zouden hebben.

DAVID : Precies, geen problemen maar wel zuinigheid bepleiten.

DRAKE : En hou het kort, neurologie is slecht voor de hersenen. Ik wil je over vijf minuten zien in mijn kantoor zodat ik die toespraak van jou nog even kan controleren.

DAVID : Dank u zeer, sir, u bent heel vriendelijk. Over vijf minuten ben ik daar.

DRAKE : *(aarzelend)* De Ponsonby lezing zou voor jou wel eens een stap vooruit kunnen betekenen voor je carrière hier.

DAVID : Daar had ik nog niet eens aan durven denken, sir.

DRAKE : Je bent een verdomde leugenaar! Jij weet drommels goed dat de Ponsonby lezing traditioneel zowat een directe weg naar het ridderschap betekent.

DAVID : *(hees)* Naar het ridderschap?

DRAKE : Hoe dacht je anders dat ik aan mijn adelbrief gekomen ben?

DAVID : *(onschuldig)* Dat heb ik me wel eens afgevraagd, ja.

DRAKE : *(op weg naar deur rechts)* Denk erom, vijf minuten! *(af)*

DAVID : *(richt zich tot zijn ingebeeld publiek)* ...Vrienden neurologen, wij hebben het geluk dat we in ons land over meer dan voldoende fondsen kunnen beschikken

om euh... een goede gezondheidszorg in stand te kunnen houden. Alhoewel – ik zie daar de minister van Volksgezondheid in ons publiek – en speciaal voor hem wil ik het over geldgebrek hebben.

JANE : *(steekt haar hoofd naar binnen langs deur links, David ziet haar niet)*

DAVID : ...Alhoewel ik euh... kort moet zijn, wil ik toch de overheid complimenteren voor euh...

JANE : Neem me niet kwalijk-

DAVID : *(opschrikkend)* In hemelsnaam!

JANE : Sorry hoor, ik wou u niet- *(komt op)*

DAVID : *(onderbrekend)* Mevrouw, dit is hier alleen voor dokters!

JANE : Ja, dat weet ik.

DAVID : De wachtzaal voor de patiënten is beneden in de grote hal.

JANE : Ja, maar ik wou u persoonlijk zien, dokter Mortimore.

DAVID : U kunt een afspraak maken bij de receptionist, als u tenminste een briefje heeft van uw huisarts.

JANE : Herkent u me niet meer, dokter Mortimore? Ik ben het, Jane...

DAVID : *(niet begrijpend)* Jane? *(het dringt opeens door)* Zeg dat het niet waar is! Zuster Tate!

JANE : Het spijt me dat ik u liet schrikken.

DAVID : Ja... nee... euh... goeie genade!

JANE : Lang geleden, hè? Meer dan achttien jaar.

DAVID : Al zo lang? Je lijkt geen dag ouder geworden.

JANE : Daardoor herkende je me natuurlijk meteen, hè?

DAVID : Nu ja, niet meer dan een dagje ouder of zo, je weet wel. En je was altijd al de mooiste die er ooit van wacht was.

JANE : Jaja, dat zei je toen tegen alle verpleegsters.

DAVID : Da's flauwe kul, jij was écht de mooiste en wat mij betreft ook de beste.

JANE : Wat jou betreft was ik de meest toegankelijke.

DAVID : Zuster Tate, alsjeblieft! *(gaat haastig deur links dichtdoen)* Wat wij samen deden dat euh... dat doe ik niet met álle verpleegsters, hoor!

JANE : Nee, alleen maar met degenen die willen, hè?

DAVID : Juffrouw Tate, Jane, ik ben getrouwd, en heel gelukkig ook!

JANE : Dat was je achttien jaar geleden ook al.

DAVID : Precies, dat klopt, en ik ben het nog altijd. Hoe dan ook, voor zo ver ik me herinner heb jij nooit tegengesparteld.

JANE : Dat wil ik niet ontkennen. Wat we deden was lekker stout en romantisch, daar op de vloer van de linnenkamer.

DAVID : Hoe dan ook, ik ben blij jou weer te zien, na al die jaren.

JANE : *(onverwacht)* God, mag ik even gaan zitten? Mijn knieën beven ervan. *(gaat zitten)*

DAVID : Eerlijk gezegd, ik zit danig kort in m'n tijd. Ik moet vanmorgen de Ponsonby lezing houden.

JANE : *(staat opeens weer recht)* Ik had eerlijk moeten zijn, ik had het je achttien jaar geleden moeten vertellen... Heb jij je nooit afgevraagd waarom ik zo opeens wegging uit het ziekenhuis? Zelfs zonder serieus afscheid te nemen?

DAVID : Ik herinner me dat ik het nogal onverwacht vond, ja.

JANE : Ik ging weg omdat ik iets verwachtte.

DAVID : O ja? Wat verwachtte je dan?

JANE : Wat had je gedacht, na wat wij allemaal uitgespookt hadden?

DAVID : Ik weet het niet, loonsverhoging misschien? *(grinnikt om eigen grapje)*

JANE : Ik ging uit het ziekenhuis weg omdat ik zwanger was.

DAVID : *(nog steeds grinnikend)* Gewoonlijk gaat het andersom. *(het dringt door)* Was jij zwanger? Van een kind?

JANE : Nee, van jou!

DAVID : Hadden... hebben wij samen een kind?

JANE : Ach, het was natuurlijk mijn fout. Een verpleegster zou beter moeten weten dan zichzelf zwanger te laten maken.

DAVID : Nou, voor een dokter was het anders ook niet zo slim... Ik moet even gaan zitten. *(zit neer)*

JANE : *(bezorgd)* Kan ik je iets brengen?

DAVID : Een sigaar of zo? *(veert op)* Ik heb geen tijd om te zitten, ik moet zo meteen naar sir Willoughby. *(gaat weer zitten)*. En mijn vrouw kan ieder ogenblik terugkomen. *(veert weer op)*. O mijn god, m'n vrouw! *(gaat zitten)* Wat een

toestand! *(veert op)* Zeg, juffrouw Tate... is het wel zeker dat dat kind van mij was?

JANE : Honderd procent, ik had niemand anders.

DAVID : *(gaat weer zitten)* Nou ja...

JANE : Ik had het je zo graag willen vertellen, maar ik wilde jouw leven niet verknoeien. Je had zoveel ambitie, je wilde specialist worden...

DAVID : Juffrouw Tate, ik heb echt een verschrikkelijk drukke morgen. Wat heeft jou na al die tijd zo opeens doen besluiten om het mij alsnog te vertellen?

JANE : Dat moest gebeuren omwille van Leslie.

DAVID : Leslie?

JANE : Zo heet onze zoon.

DAVID : Onze baby is dus een jongetje?

JANE : Nou, Les is inmiddels wel een heel grote jongen geworden!

DAVID : Jaja, natuurlijk...

JANE : Ik heb hem altijd wijsgemaakt dat zijn vader Tate heette en dat ik dus mevrouw Tate was.

DAVID : *(kortaf)* Da's dan heel verstandig.

JANE : En dat meneer Tate doodgegaan is toen Leslie nog een baby was.

DAVID : *(kortaf)* Da's prima zo.

JANE : Hij verongelukte bij het bergbeklimmen in de Himalaya's.

DAVID : Hè? De Himalaya's?

JANE : Ik dacht dat het leuk zou zijn voor zo'n jongetje als hij een romantisch en avontuurlijk beeld van zijn vader zou hebben.

DAVID : Euh... juist, ja.

JANE : Maar gisteren heb ik hem dan maar de waarheid verteld.

DAVID : *(verbijsterd)* Pardon?!

JANE : Het was gisteren namelijk zijn achttiende verjaardag.

DAVID : En je kon geen ander cadeautje bedenken?

JANE : Ik vind dat hij stilaan oud genoeg is om de waarheid over zijn vader te kennen.

DAVID : Maar juffrouw Tate!

JANE : Nou ja, ik heb jouw naam niet genoemd.

DAVID : Wat heb je hem dan wèl verteld, als ik vragen mag?

JANE : Alleen maar dat ik destijds als leerling verpleegster een affaire had met een jonge dokter in St. Andrews en dat die dokter getrouwd was.

DAVID : Nou ja, dat zal wel oké geweest zijn.

JANE : Nee, het was niet oké. Leslie was er niet goed van. Hij begon er gisteren de hele dag altijd maar opnieuw over. Het ene moment lachte hij en het volgende moment liep hij te snotten, zo heb ik hem nog nooit gezien. De champagne die we voor zijn verjaardag gedronken hebben zal er ook wel geen goed aan gedaan hebben.

DAVID : Maar mijn naam heb je hem dus niet verklapt?

JANE : Nee, maar vanmorgen was het arme kind in een verschrikkelijke staat. Hij had gisteravond pillen genomen om te kunnen slapen, maar die hadden niet veel geholpen, daarom had hij de rest van de champagne opgedronken.

DAVID : Goeie genade!

JANE : En daarna had hij de champagne doorgespoeld met een halve fles gin.

DAVID : Champagne, pillen en gin?!

JANE : Ja...

DAVID : Dat deed jij achttien en een half jaar geleden ook al, anders hadden we vandaag waarschijnlijk niet met dit probleem gezeten.

JANE : Hij gedroeg zich bijna hysterisch, hij vindt dat het allemaal jouw schuld is.

DAVID : Mijn schuld?

JANE : Omdat je mij in de steek gelaten hebt en hij zonder vader opgroeide.

DAVID : Maar verdomme nog aan toe! Ik was niet eens van de hele zaak op de hoogte tot vijf minuten geleden!

JANE : Het kind is helemaal in de war.

DAVID : *Hij* is in de war??

JANE : Je had hem moeten zien, deze morgen. Ik had hem moeten dwingen in zijn bed te blijven. Je moet weten dat hij nog met een leervergunning rijdt.

DAVID : (*na enkele tellen*) Een leervergunning?

JANE : Ja... Hij zei... hij zei dat hij van plan was naar het ziekenhuis te komen om te zien wie zijn vader is.

DAVID : (*verbijsterd*) Wat zeg je nu?!

JANE : Voor ik hem kon tegenhouden was hij in mijn auto gesprongen en weggereden.

DAVID : God in de hoge hemel!

JANE : Ik ben hem gevolgd in een taxi.

DAVID : Het ezelsveulen!

JANE : Hij zit beneden aan de receptie te wachten.

DAVID : Aan de receptie?

JANE : Probeer het een beetje te begrijpen: in plaats van dat de beenderen van zijn vader ergens in een ravijn in de Himalaya's liggen, loop jij hier levend en wel en binnen handbereik rond!

DAVID : O nee! O nee! Ik mag dan wel levend zijn, juffrouw Tate, ik ben zeker niet binnen handbereik! Ik moet om 12:00 h de Ponsonby lezing houden! Besef je wel goed wat dat betekent?

JANE : Komaan, gun dat kind enkele minuten, zo erg kan dat toch niet zijn?

DAVID : Sir Willoughby zit te wachten om mijn toespraak te controleren! Weet je wat? Geef me jouw telefoonnummer, ik zal proberen je deze middag te bellen.

JANE : Dat is geen oplossing.

DAVID : Meer kan ik momenteel niet doen. Doe me een lol en zorg ervoor dat Leslie uit het ziekenhuis geraakt!

JANE : Sorry, maar dat zal niet lukken.

DAVID : Het MOET lukken!

JANE : Hij is hier samen met de politieman die hem aangehouden heeft.

DAVID : Een politieman? Aangehouden?

JANE : Rijden onder invloed, rijden zonder begeleider, te hard rijden en rijden zonder verzekering. (*David gaat zitten, verbergt zijn hoofd in de handen*) En ook nog beledigen van een politie beambte in dienst.

HUBERT : (*op langs deur rechts*) Zeg David, luister eens-

DAVID : Nu niet, Hubert, alsjeblieft!

HUBERT : (*tegen Jane*) Neem me niet kwalijk, mevrouw. (*tegen David*) Sir Willoughby laat zeggen dat hij jou ogenblikkelijk verwacht in zijn kantoor.

DAVID : God ja, ik kom meteen.

HUBERT : Ik veronderstel dat hij je nog voor de lezing wilt zien.

DAVID : Jaja! Ik weet het! Zeg hem dat ik eraan kom!

HUBERT : Nou ja, ik heb het nogal druk momenteel. We zijn namelijk aan het repeteren voor ons toneelstuk. (*declameert hoogdravend naar Jane toe*) Een dokter ontkleed je niet met zijn ogen. Nee, hij heeft een introspectief moment van onthulling. (*op normale toon*) Connolly heeft me de grap uitgelegd... (*bekijkt Jane aandachtiger*) Maar... (*tegen David*) dit is toch zuster Tate!

DAVID : (*korte aarzeling*) Pardon?

HUBERT : Maar ja, dit is zuster Tate? Ik ben er zeker van!

DAVID : (*aarzeling, zucht*) Juist, je hebt gelijk, het is zuster Tate. Ik wist niet dat jij haar kende.

HUBERT : (*verwonderd*) Haar niet kennen? Ik? Ik herinner me nog als de dag van gisteren hoe jullie altijd samen de lolbroek aan het uithangen waren. (*grinnikt onschuldig*)

DAVID : Daar weet ik niks meer van.

HUBERT : Maar jawel! Jullie waren altijd als kinderen aan het stoeien, in en uit de linnenkamer, ik zie het nog voor me. (*bewonderende blik naar Jane*) Geweldig, heel blij jou weer te zien!

JANE : Het doet mij ook plezier jou nog eens te zien, dokter Bonney.

HUBERT : Je ziet er ongelooflijk uit, zuster Tate. Jane, was het, niet?

JANE : Dat klopt, ja.

HUBERT : Ja, nu weet ik het allemaal weer. Jane Tate, fantastisch. (*tegen David*) Dit is alvast een mooi kerstcadeau, moet ik zeggen.

DAVID : Ja, ze heeft mij ook een interessant pakje gegeven.

HUBERT : (*kan zijn ogen niet van Jane afhouden*) Prachtig, super!

JANE : Jij bent nog niks veranderd, dokter Bonney.

HUBERT : (*wrijft over zijn schedel*) Nou ja, de wijsheid begint er wat doorheen te groeien. Wel, wel, hoe lang is het geleden sinds jij ons verliet?

DAVID : Achttien jaar.

HUBERT : Achttien jaar!

JANE : En negen maanden.

HUBERT : Zozo, Jane. En ben je zomaar eens komen aanlopen of had je een probleem?

DAVID/JANE : (*samen*) Ik ben zomaar komen aanlopen!/Ik heb een probleem!

DAVID : Van allebei een beetje. Ze kwam ons een gelukkig nieuwjaar wensen en tegelijk wou ze weten of we geen werk hebben voor haar. En dat hebben we niet.

HUBERT : Maar David, we hebben een hopeloos te kort aan verpleegsters!

DAVID : Aan jonge verpleegsters, ja. *(tegen Jane)* Dat heb ik je toch uitgelegd, niet? We hebben geen plaatsen vrij voor oudere verpleegsters. Zo, en nu moet je er helaas vandoor, is het niet? En vergeet niet even te stoppen bij de receptie voor je naar buiten gaat, ja? Om dat kleine zakje mee te nemen.

HUBERT : *(tegen Jane)* Heb je echt geen tijd om samen met ons een borrel te drinken op het nieuwe jaar?

DAVID : Jane drinkt niet.

HUBERT : Als ik me goed herinner dan was dat vroeger wel anders.

DAVID : Ze deed vroeger wel meer waar ze nu spijt om heeft.

HUBERT : *(grinnikend)* De feestjes die we toen brouwden! We hadden nauwelijks tijd voor de patiënten! *(tegen Jane)* Ik wed dat jij een knappe echtgenoot aan de haak geslagen hebt?

JANE : Wel euh...

DAVID : *(haastig)* Inderdaad, dat heeft ze.

HUBERT : Natuurlijk. *(tegen Jane)* Wat doet hij voor zijn brood?

DAVID : Hij is dood.

HUBERT : O here Jezus, het spijt me!

DAVID : Jane praat er niet graag over, Hubert. Het is ook zo triest, ze vertelde me net dat haar man verongelukt is bij het bergbeklimmen in de Himalaya's.

HUBERT : God, wat erg! *(tegen Jane)* En wanneer is dat- ?

DAVID : *(onderbrekend)* Da's al een hele tijd geleden.

HUBERT : O! *(tegen Jane)* En heb je geen- ?

DAVID : *(onderbrekend)* Nee, die heeft ze niet! Ze heeft geen kinderen en zeker en vast geen zoon! Geen familie, niks! Ze heeft een rottig leven achter de rug. Ik heb net het hele verhaal gehoord en ik zat met de tranen in m'n ogen!

HUBERT : Wat erg, wat erg!

DAVID : *(werkt Hubert naar de zwaaiendeur rechts)* Je gaat te laat komen voor de repetities. Wegwezen jij!